

Kr., og til Kontorhold 8,000 Kr., i alt 40,000 Kr. Dette er de to kostbareste Konsulater; næst derefter følger en Række Generalkonsuler, der foreslaas gagerede med 18,000 og 16,000 Kr. foruden Udgifter til Kontorhold. Noget saadant er der jo for vort Bedkommende aldeles ikke Tale om. Men heraf følger atter, at paa de Pladser, hvor det er nødvendigt at have Konsulatschefer, som ere i Stand til at paatage sig Repræsentationsudgifter, vil man i Reglen overhovedet ikke kunne gaa ud fra, at vi kunne ansætte en Embedskonsul som Chef; derimod vil det der snarere maatte være Reglen, at man har en Valgkonsul som Konsulatschef, og at man under ham eventuelt ansætter en lønnet Vicekonsul. Denne Ordning vil ikke blot være krævet af finansielle Hensyn, men jeg vil tilføje, at den sandsynligvis ogsaa vil være den hensigtsmæssigste. Enhver af os, der har rejst i Udlandet, ved af personlig Erfaring, hvilken overordentlig værdifuld Bistand man kan finde just hos de Konsulatschefer, der ere store Forretningsmænd, Købmænd eller Bankiers, og som indtage en højt anset Stilling paa deres Hjemsted. Man vilde være daarlig tjent med at afløse en saadan Mand med en herfra udsendt, svagt lønnet Konsul, der hverken ved social Stilling eller ved Indflydelse eller ved Kendskab til Personer og Forhold i nogen Maade vilde kunne holde Maal med den anden. Derimod vilde der være god Mening i at ansætte under en saadan Konsulatschef en lønnet Vicekonsul, saa meget mere som adskillige af vore nuværende Konsuler utvivlsomt have ikke ubetydelige Udgifter af deres Konsulatskhverv, i Særdeleshed paa de Pladser, hvor ingen danske Skibe komme, og hvor der altsaa ikke tilflyder Konsulen nogen Indtægt.

I Forbindelse hermed vender jeg mig til en Bemærkning, som er tilføjet Betænkningen af et Mindretal, det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme). Dette ærede Medlem anbefaler en Sammenknytning mellem vort Gesandtskabsvæsen og Konsulatvæsen, saaledes at Konsulernes Hverv skal overtages af Gesandtskaberne, idet Legationssekretærerne skulle erstattes med Konsuler. Tanken i det ærede Medlems Bemærkning har i visse Henseender min Sympati — jeg taler her rent personligt — ikke paa Udvalgets Vegne.

Vi ere som Stat ikke i Stand til længere at drive Storpolitik, og jeg er i og for sig af den Opfattelse, at vore Gesandtskaber burde faste deres Tid og Kræfter over paa den Opgave saa vidt muligt at være til Nytte for vort Lands økonomiske Interesser. Jeg er lige som det ærede Medlem tilbøjelig til at mene, at hvis vore Gesandtskaber ikke kunne gøre Nytte i denne Retning, kan man overhovedet ikke vente, at de i nogen Retning ville være til synderlig Nytte. Men noget andet er, om man i Virkeligheden kan vente sig noget Udbytte af at paalægge dem de Hverv, der her er Tale om. De diplomatiske Repræsentanter — det gælder for vort Land som for andre Lande — ere ved deres Opdragelse, Uddannelse, Beskæftigelse, Omgang og Livsvaner, visstelig i Reglen lidet egnede til særlig at beskæftige sig med de Opgaver, som Konsulen bør tage sig af. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at det at knytte de to Ting sammen let vil kunne medføre, at Konsulens Nytte bliver endnu mere tvivlsom, end mange maatte allerede i Forvejen ville anse den for at være. Konsulatkorpset indtager jo i visse Retninger en Stilling som et Hierarki, der vel er af lavere Rang end Diplomatiets, men dog af beslægtet Art, og jeg tror, at mange ville mene at have gjort den Erfaring, at udsendte Konsulers Hovedopgave og Hovedbeskæftigelse ikke sjældent kan væsentlig synes blot at være den, at gnide sig op ad Diplomaterne. Konsuler, der have dette Synsmaal, saa vi ingen Fornøjelse af. Langt snarere kunde vi vistnok saa et heldigt Resultat ved at slaa ind paa den Vej, som følges i Belgien, hvis Konsuler nærmest synes at have Karakteren af en Slags handelsrejsende — rent praktiske Folk, der sendes ud til et Land, gennemrejse og studere det, uddele Vareprøver, søge at knytte Forbindelser mellem Firmaer i de to Lande, og som, naar deres Hverv er til Ende, blive kaldte tilbage og sendte til et andet Land. Dette er et Spørgsmaal, jeg her skal lade staa hen; jeg ønsker kun at fremhæve, at jeg ikke har ment at kunne slutte mig til den Udtalelse, det ærede Medlem har fremsat i Betænkningen, fordi jeg er i Tvivl om, hvorvidt den af ham paatænkte Ordning i Virkeligheden, naar alt kommer til alt, vilde være hensigtsmæssig. Jeg har endnu at omtale de Bemærk-